

telně zapotřebí zjistiti případné předchozí potrestání svědka (stěžovatele) před jeho výslechem k věci. Přes to budiž stížnosti, jež nutnost toho s poukazem na druhý odstavec § 166 tr. ř. popírá, připomenuto, že soudce P. dosvědčil, že mu šlo právě o to, zjistiti pravdomluvnost stěžovatele jako vývodního svědka, by mohl (z důvodu příznivé proň výpovědi stěžovatelovy), po případě stěžovatelova šefa D-e propustiti na svobodu. Po stránce subjektivní předpokládá skutková podstata zločinu křivého svědectví kromě vědomí o křivosti (nepravdivosti nebo neúplnosti) svědecké výpovědi i vědomí pachatele, že jest vyslýchán jako svědek. Stížnost sice ohledně tohoto subjektivního znaku namítá, že se stěžovatel považoval za spoluobviněna s D-em, domnívaje se, že byl D. zatčen pro zločin svádění ke křivému svědectví, že si naprosto nebyl vědom, že jest vyslýchán jako svědek, a že zejména výpovědi ad generalia nepřikládal význam svědecké výpovědi, ač si byl vědom toho, že tato výpověď není správná. Než tyto námítky a připojené k nim podrobnější vývody stížnosti jsou v podstatě jen popíráním složek děje zjištěných v napadeném rozsudku větou, že není pochybnosti o tom, že si byl obžalovaný dobře vědom, že je slyšen jako svědek a že jest povinen i ohledně generalií udati pravdu. Toto rozsudečné zjištění jest řádně odůvodněno předchozím poukazem na výpověď svědka P-a, že ne jednou, nýbrž znovu a znovu obžalovaného upozorňoval a poučil o tom, že vypovídá jako svědek, a o následcích křivé výpovědi, a že ho před podepsáním protokolu zase poučil, věda, že obviněný byl trestán. Vedle této výpovědi svědka P-a nemají pro ono zjištění význam a nemohly mu brániti ani okolnost rozsudkem zjištěná, že stěžovatel nebyl k výslechu, o který jde, obeslán svědeckou obsílkou, nýbrž krátkou cestou, ani případné rozčilení stěžovatelovo, jímž se ostatně před nalézacím soudem výslovně nehájil, a jež bylo svědkem P-em popřeno. Proto nebylo třeba, by se rozsudek zvláště vypořádal s těmito okolnostmi v bezprostředních předpokladech závěru, o který jde. Dovozuje-li stížnost v této souvislosti ještě, že stěžovatel neměl jiný zájem na zamlčení předchozího trestu, než by neztratil jeho prozrazením zaměstnání, a že pro zájem ten stačilo použití práva k odepření odpovědi na příslušnou otázku, že však o tomto právu vzhledem na generalie poučen nebyl, stačí jí připomenouti jednak rozsudečné zjištění, že stěžovatel vypověděl nepravdu, by své svědecké výpovědi (ve prospěch svého zaměstnavatele D-e) ve věci samé dodal věrohodnosti, jednak seznání svědka P-a, že poučil stěžovatele i ve smyslu § 153 tr. ř. ještě před tím, než byl slyšen ad generalia.

Čís. 4261.

Pokud min. nař. čís. 81/1910 platí, jsou soudy povinny k němu přihlížeti a nemohou podrobiti zkoumání otázku jeho vhodnosti a účelnosti se zřetelem na změněné poměry dopravní ani, kdyby snad v praxi policijnými úřady k přísnému dodržování jeho předpisů přihlíženo nebylo; nelze se dovolávat zvyklosti ohledně nedodržování předepsané rychlosti.

Řidič automobilu, vida, že křižovatka jest ohrožena autem se strany se k ní řítícím, může vhodně čeliti tomuto ohrožení jen zastavením před ohroženou křižovatkou, a je povinen tak učiniti, nemá-li jistotu, že křižovátku bezpečně přejede dříve, než ono auto vjede na ohrožené místo.

Jízda na nebezpečné křižovatce se po případě děje za okolností zvláště nebezpečných ve smyslu § 337 tr. zák.

(Rozh. ze dne 14. září 1931, Zm I 593/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Liberci ze dne 12. března 1930, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými přečinem proti bezpečnosti života podle §§ 335, 337 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Stěžovatel Karel V. tvrdí, že ministerské nařízení čís. 81/1910 ř. zák. bylo ve svých předpisech o maximální rychlosti *via facti* zbaveno působnosti a účinnosti, poněvadž prý by policie v Praze a v Liberci pomalé jízdy 6 km za hodinu ani trpěti nemohla, ana by tím veškerá doprava vážla a na motorovém kole je těžko myslitelná možnost zachovati tuto rychlost. Se zřetelem na platné předpisy je však nesprávný názor, že by i soud mohl a měl posuzovati platnost onoho dosud příslušnými úřady nezrušeného ani nezměněného nařízení s vytknutých hledisek časové vhodnosti a účelnosti jeho předpisů; oprávnění dané soudům v § 102 Úst. list. je omezeno na zkoumání platnosti nařízení, tudíž na zkoumání otázek, zda bylo nařízení usneseno, vyhlášeno a dosud nijak nezměněno nebo nezrušeno (§ 9 obč. zák.) orgány státní výkonné moci k tomu oprávněnými a předepsaným způsobem (formální stránka platnosti), a dále, zda je nařízení vydáno ku provedení a v mezích určitého zákona (materiální stránka platnosti nařízení). To vše zmateční stížnost nepopírá, naopak uznává faktickou platnost předpisu § 46 cit. nař. Pokud ono nařízení platí, jsou soudy povinny k němu přihlížeti a nemohou podrobiti zkoumání otázku jeho vhodnosti a účelnosti se zřetelem na změněné poměry dopravní a pod. ani, kdyby snad v praxi policejními úřady k přísnému dodržování jeho předpisů přihlíženo nebylo. Na tom nic nemění, že se připravuje nový řád pro automobily, jak zmateční stížnost na to poukazuje. Pokud není vydán, nemohou býti případná jiná jeho hlediska pro soud směrodatná proti předpisům dosud platným. Nelze tudíž vytýkati rozsudku zmatečnost podle § 281 čís. 9 a) tr. ř., pokud je výrok o vině stěžovatelově založen též na platných ustanoveních cit. min. nařízení. Není-li snad pro město Liberec normována předpisy jízda vlevo, je-li však ve skutečnosti zachovávána podle zvyklosti a přihlížel-li nalézací soud k této zvyklosti, nelze z toho dovozovati rozpor rozsudku v tom, že nepřihlížel též ke zvyklostem ohledně nedodržování předepsané rychlosti; jdeť tu o okolnost upravenou právními předpisy, proti nimž se nelze dovolávati zvyklosti jim odporující, v onom

případě však o okolnost předpisy výslovně neupravenou, kde se však zvyklost plně uplatnila.

O vině stěžovatelově není ostatně uvažováno jen na tom základě, že porušil platný předpis o dodržování přípustné jízdy na křižovatkách; jeho značná lehkomyšlnost a veliká nepozornost byly především shledány v tom, že, ačkoli viděl, že z boční ulice přijíždí zběsilou rychlostí auto, a ač nemohl předpokládati, že auto křižovatku touže rychlostí nepřejede, nýbrž že snad zastaví, přece jel dále. Pro tento způsob svého zavinění nepopírá stěžovatel příčinnou spojitost, jež je dána tím, že stěžovatel vůbec vjel do prostoru, který v tom okamžiku byl ohrožen autem se strany rychle jedoucím. V tomto jeho jednání byla by totiž příčinná souvislost, i kdyby byl na ohrožené místo vjel dovolenou rychlostí, jakmile situace, najmě vzájemná posice obou vozidel byla taková, že by i při této rychlosti hrozilo nebezpečí srážky a v důsledku i ohrožení zdraví a bezpečnosti lidí ve vozidlech, najmě v motorce stěžovatelově sedících. Tím méně lze o příčinné účinnosti činu obžalovaného, že totiž v okamžiku ohrožení vjel na křižovatku, pochybovati, učinil-li tak s porušením platných předpisů o dovolené rychlosti. Když obžalovaný viděl, že křižovatka jest ohrožena autem se řítícím, bylo lze tomuto ohrožení vhodně čeliti jen zastavením motocyklu před ohroženou křižovatkou, a obžalovaný byl povinen tak učiniti, neměl-li jistotu, že křižovatku bezpečně přejede ještě dříve, než auto se strany k ní se řítící vjede na ohrožené místo. Stěžovatel nemůže se dovolávat přerušení nebo nedostatku příčinné souvislosti úvahou, že by ke srážce nebylo došlo, kdyby byl rychlost ještě více zvýšil nad míru předpisy dovolenou, jakmile ve skutečnosti nezvýšil ji tou měrou, která by za cenu nedodržení předpisů byla vyloučila nebezpečí hrozící srážky.

Při zrušovacím líčení namítal obhájce obžalovaného Karla V-a s hlediska důvodu zmatečnosti čís. 10 § 281 tr. ř., že prý nalézací soud neprávem uznal na kvalifikaci podle § 337 tr. zák., neuváděje k opodstatnění této kvalifikace nic, co by sahalo dále, než čeho jest zapotřebí k opodstatnění viny obžalovaného podle § 335 tr. zák. Zmateční stížnost jest v neprávě. Jak zrušovací soud opětovně vyložil, náležejí silostroje k předmětům, jichž provoz se zpravidla děje za okolností zvláště nebezpečných. Předpoklad zvláštní nebezpečnosti jejich provozu není arci bezvýhradným a bezvýjimečným, any v jednotlivém případě mohou konkrétní okolnosti ono nebezpečí vyloučiti; tomu však v souzeném případě tak není. Zjišťujeť nalézací soud, že křižovatka, kde se úraz stal, jest jedna z nejnebezpečnějších v celém městě, ana ulice Sedmi domků jest hlavní tepnou města L., kde jezdí každých pět minut pouliční dráha z města do Lidových sadů a zpět, a kde vozidla velmi četně projíždějí, najmě však proto, že pouliční dráha v L. jezdí v pravo, ostatní vozidla však v levo, při čemž vozidla přijíždějící proti pouliční dráze pro nedostatek místa v ulici Sedmi domků nemohou se vyhnouti do leva, nýbrž musejí se vyhnouti na pravo do prostřed silnice, ba dokonce zcela do prava, a posléze proto, že ulice Gerharda Hauptmanna ve dvou třetinách délky, počínajíc u reálky, má značný spád, a teprve od Lázeňské ulice,

tedy ve vzdálenosti 85 m před ulicí Sedmi domků přechází do roviny, a že právě z této poslední třetiny, sjíždí-li se dolů, není na pravou stranu výhled, an jest tu 1½ m vysoký plot. Usuzuje-li nalézací soud z těchto okolností, že se jízda se silostrojí na oné křižovatce děje za okolností zvláště nebezpečných, je úsudek ten plně odůvodněn a tím i podřadění skutku obžalovaných pod ustanovení § 337 tr. zák. opodstatněno.

Čís. 4262.

Listinou ve smyslu § 252 předposl. odst. tr. ř. je písemnost, tvořící důkaz o tom, co se v ní potvrzuje.

Písemností jiného druhu ve smyslu předposl. odst. § 252 tr. ř. jest listina, o jejímž obsahu se soud nemůže dověděti jinak než jejím přečtením.

Dopis (strýce obžalovaného), sdělující, že obžalovaný byl po 3 léta nemocen zánětem mozkových blan, a že jeho matka již po dlouhá léta trpí touto chorobou, není listinou ani písemností jiného druhu ve smyslu § 252 předposl. odst. tr. ř.

Zlým nakládáním s mrtvolou ve smyslu § 306 tr. zák. jest jednání, jehož účelem bylo mrtvého pohaněti.

(Rozh. ze dne 17. září 1931, Zm I 520/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku porotního soudu v Litoměřicích ze dne 11. května 1931, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem úkladné vraždy loupežné podle §§ 134, 135 čís. 1, 2 tr. zák. a přečinem proti veřejnému pokoji a řádu podle § 306 tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost napadá oba odsuzující výroky (pro zločin úkladné vraždy a pro přečin § 306 tr. zák.), uplatňujíc v onom směru důvod zmatečnosti čís. 5, v tomto čís. 11 § 344 tr. ř. Po stránce formální (čís. 5 § 344 tr. ř.) vytýká, že porotní dvůr soudní nerozhodl o návrhu (správně nevyhověl návrhu obhájcovu při hlavním přelíčení), by byl přečten dopis Václava V-a, strýce obžalovaného (nikoliv Karla V-a, otce obžalovaného, jak mylně tvrdí zmateční stížnost), a že tím zkrátil obžalovaného v jeho obhajobě způsobem, činícím rozsudek zmatečným podle čís. 5 § 344 tr. ř. Z protokolu o hlavním přelíčení je zřejmo, že se veřejný obžalobce vyslovil proti přečtení tohoto dopisu, an není psán osobou oprávněnou zasahovati do řízení, a není průvodním prostředkem. Porotní dvůr soudní zamítl návrh obhájcův z důvodů, uvedených veřejným obžalobcem, avšak dal dopis k použití soudním znalcům lékařům, jimž uložil, by v posudku vzali na tento dopis zřetel vzhledem k jeho obsahu. Zmateční stížnost má za to, že podání mělo býti čteno za všech